

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 291/2015-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť IAD Investments, správcovská spoločnosť, a. s., Malý trh 2/A, Bratislava, zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Hrbáňom, Advokátska kancelária, Malý trh 2/A, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv obchodnej spoločnosti na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 65/2012 z 30. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti IAD Investmensts, správcovská spoločnosť, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. augusta 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti IAD Investments, správcovská

spoločnosť, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základných práv obchodnej spoločnosti na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 65/2012 z 30. apríla 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka svoju sťažnosť doplnila podaním doručeným ústavnému súdu 15. augusta 2013.

2. Z predmetnej sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka je správcovská spoločnosť, na ktorú bola rozhodnutím Úradu pre finančný trh č. GRUFT-015/2003/KIPF z 3. decembra 2003 prevedená správa otvoreného podielového fondu s označením VKLADOVÝ FOND, otvorený podielový fond PROFICONT, správcovská spoločnosť, a. s.

Sťažovateľka je tak osobou zviazanou podľa listiny a účastníčkou konania o umorenie listín, ktoré začalo na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) na základe návrhu na umorenie listín podľa § 185i a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) podaného 5. marca 2003 JUDr. Františkom Hadušovským, správcom konkurznej podstaty úpadcu B. M. G. INVEST, s. r. o., Južná trieda 93, Košice (ďalej aj „navrhovateľ“), a to troch podielových listov VKLADOVÉHO FONDU, otvoreného podielového fondu spoločnosti PROFICONT, správcovská spoločnosť, a. s., s nasledovnou identifikáciou – por. č. podielového listu 000173 s počtom podielov 23 120, s počiatočnou hodnotou podielu 1 213 Sk a dátumom vydania podielového listu 24. októbra 2001, por. č. podielového listu 000193 s počtom podielov 2 300, s počiatočnou hodnotou podielu 1 385 Sk (v sťažnosti nesprávne uvedené 2 300 Sk, pozn.) a dátumom vydania podielového listu 30. novembra 2001 a por. č. podielového listu 000237 s počtom podielov 685, s počiatočnou hodnotou podielu 1 240 Sk a dátumom vydania podielového listu 27. marca 2002. V návrhu na umorenie je ako zviazaná listinou uvedená PROFICONT správcovská spoločnosť, a. s., v zastúpení núteným správcom Československou obchodnou bankou, a. s. Uvedené konanie je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 40 Ncd 190/2003.

2.1 Okresný súd vydal uznesenie sp. zn. 40 Ncd 190/03 z 12. marca 2003, ktorým vyzval na predloženie v rozhodnutí špecifikovaných listín, resp. podanie námietok proti návrhu na umorenie listín; zakázal výplatu z podielových listov a uviedol, že ak ďalší návrh na umorenie listín nebude podaný do jedného mesiaca od uplynutia lehoty jedného roka, konanie zastaví. Proti uzneseniu podal odvolanie likvidátor spoločnosti PROFICONT, správcovská spoločnosť, a. s., s odôvodnením, že prebieha proces výmeny podielových

listov na nových podielnikov, a z tohto dôvodu navrhovateľ nie je majiteľom podielových listov a nie je aktívne procesne legitimovaný na podanie návrhu.

2.2 O odvolaní, ktoré posúdil ako námietky proti uzneseniu okresného súdu, rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 12 CoD 48/03-39 z 26. septembra 2003, ktorým vec vrátil súdu prvého stupňa. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti tvrdí, že o uvedenom odvolaní nebolo dosiaľ rozhodnuté zákonom predpokladaným spôsobom (§ 218– § 221 OSP).

3. Sťažovateľka viac ako sedemročné obdobie konania od 29. septembra 2003 do 20. októbra 2010 vo svojej sťažnosti podrobnejšie nerozvádza, k vykonaným úkonom a vydaným rozhodnutiam sa žiadnym spôsobom nevyjadruje. V sťažnosti len uviedla: *„Po ďalších procesných úkonoch súdov konajúcich vo veci Okresný súd Košice svojim Uznesením spis. zn.: 40 Bcd 190/2003 (správne má byť sp. zn. 40 Ncd 190/2003, pozn.) zo dňa 20. 10. 2010 rozhodol, že prehlasuje za umorené umorované listiny určené vo výrokovej časti tohto Uznesenia.“* Ústavný súd pre úplnosť uvádza, že uvedené obdobie trvajúce viac ako 7 rokov je poznamenané radom procesných pochybení okresného súdu, ktorý nesprávne posúdil odvolanie podané odporcom, nariadil a následne zrušil jediné pojednávanie nariadené vo veci, zamietol návrh na umorenie listín ako predčasne predložený, do spisu nežurnalizoval podanie v poradí druhého návrhu na umorenie listín, vo veci vydal opravné uznesenie, čo viedlo k podaniu opravných prostriedkov navrhovateľom i odporcom a následnému rozhodovaniu krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu.

4. Okresný súd uznesením č. k. 40 Ncd 190/2003-225 z 20. októbra 2010 (sťažovateľka vo svojej sťažnosti opakovane uvádza nesprávnu sp. zn. 40 Bcd 190/2003, pozn.) rozhodol o umorení listín určených vo výrokovej časti uznesenia. Proti tomuto uzneseniu podala 19. novembra 2010 odvolanie sťažovateľka, v ktorom namietala, že konanie má vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože listiny označené v uznesení okresného súdu č. k. 40 Ncd 190/03-12 z 12. marca 2003 – výzve na

umorenie – nie sú rovnaké (sú označené inak, nesprávne a nedostatočne) ako listiny vyhlásené za umorené v uznesení okresného súdu č. k. 40 Ncd 190/2003-225 z 20. októbra 2010. Sťažovateľka tiež namietala, že pri vydaní napadnutého uznesenia nebol dodržaný formálny postup predpísaný v § 185i a nasl. OSP, v dôsledku čoho je rozhodnutie nezákonné. Poukázala aj na nezákonnosť rozhodnutia z dôvodu, že v podielovom fonde boli vydané podielové listy s rôznou počiatočnou hodnotou podielu (1 213 Sk, resp. 1 385 Sk, resp. 1240 Sk), pričom § 29 ods. 1 zákona č. 385/1999 Z. z. o kolektívnom investovaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/1999 Z. z.“) umožňuje vydať podielové listy len s rovnakou počiatočnou hodnotou podielu. Namietala tiež, že bolo zistené, že spoločnosť B. M. G. INVEST, s. r. o., neuhradila predajnú cenu dvoch podielových listov, v dôsledku čoho neboli splnené podmienky na vydanie podielových listov, a preto v takomto prípade nebolo možné ani podať návrh na ich umorenie. Podľa tvrdení sťažovateľky okresný súd vo veci nevykonal potrebné dokazovanie, nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil.

4.1 O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením č. k. 9 CoD 97/2010-248 z 30. decembra 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým vyhlásil za umorený podielový list VKLADOVÝ FOND, otvorený podielový fond PROFICONT, správcovská spoločnosť, akciová spoločnosť, poradové číslo podielového listu: 000193, forma podielového listu ako cenného papiera: na meno, podoba podielového listu ako cenného papiera: listinná podoba, počet podielov: 2 300, počiatočná hodnota podielu v slovenskej korune 1385 Sk, dátum vydania podielového listu 30. 11. 2001, obchodné meno a sídlo správcovskej spoločnosti, ktorá vydala podielový list: PROFICONT správcovská spoločnosť, a. s., Štefánikova 60, Košice IČO: 35 732 865, obchodné meno a sídlo podielníka: B. M. G. INVEST, s. r. o., Južná trieda 93, Košice IČO: 31 701 493, a zrušil uznesenie okresného súdu vo zvyšnej časti a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie. Rozhodnutie okresného súdu v potvrdzujúcej časti nadobudlo právoplatnosť 30. januára 2012.

4.2 Proti uzneseniu krajského súdu podala 1. marca 2012 sťažovateľka dovolanie, v ktorom navrhla, aby dovolací súd uznesenie krajského súdu v časti, ktorou tento súd

potvrdil uznesenie okresného súdu, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že jej ako účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP] a že v konaní došlo k vadám podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP, konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a bol preto daný dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, a z dôvodu, že dovolaním napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, je daný aj dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP. Ako dôvod dovolania podľa § 237 písm. f) OSP (odňatie možnosti konať pred súdom) sťažovateľka uviedla, že vydaniu uznesenia okresného súdu, ako aj krajského súdu predchádzalo konanie, ktoré bolo v rozpore so zákonom, keďže nebol dodržaný postup predpísaný pre konanie o umorení listín podľa § 185i a nasl. OSP, ako aj v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a krajský súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 OSP, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné. Sťažovateľka obsiahlo krajskému súdu vytýkala, že listina, ktorú mal súd umoriť, nebola dostatočne označená spôsobom, ktorý by ju odlišoval od iných listín, nebola označená v súlade s ustanovením § 185l OSP, a predovšetkým že medzi listinou označenou vo výzve na umorenie a medzi umoreným podielovým listom chýba totožnosť označenia umorovanej listiny. Podľa tvrdení sťažovateľky tým, že odvolací súd neodstránil túto závažnú procesnú vadu, dopustil sa aj porušenia ustanovenia § 219 ods. 1 OSP, keď čiastočne potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktoré nebolo vecne správne. Uznesenie odvolacieho súdu označila sťažovateľka aj za porušujúce ustanovenie § 157 ods. 2 OSP, keďže je nedostatočne odôvodnené, nezrozumiteľné a nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní.

4.3 O dovolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 65/2012 z 30. apríla 2013, ktorým dovolanie odmietol a účastníkom nepriznal náhradu trov dovolacieho konania.

5. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti podanej ústavnému súdu v zásade uvádza skutočnosti zhodné s tými, ktoré už uviedla v dovolaní, nad rámec týchto dôvodov v sťažnosti doplnila, že krajský súd uznesením č. k. 2 CoD 48/03-39 z 29. septembra 2003

o ňou podanom odvolaní nerozhodol zákonným spôsobom. Sťažovateľka namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý dovolanie odmietol, došlo k porušeniu jej základných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zaviazal najvyšší súd uhradiť sťažovateľke trovy konania pred ústavným súdom.

6. Sťažnosť sťažovateľky bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Jánovi Lubymu, ktorý bol členom IV. senátu ústavného súdu. V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti oznámili všetci jeho členovia predsedníčke ústavného súdu, že existujú dôvody (trestné oznámenie a urážlivé vyjadrenia predsedu najvyššieho súdu) na ich vylúčenie z výkonu sudcovskej funkcie vo veciach, kde na strane odporcu figuruje najvyšší súd. O námietke vznesenej členom senátu Jánom Lubym rozhodol I. senát ústavného súdu uznesením sp. zn. I. ÚS 698/2013 z 20. novembra 2013 tak, že nie je vylúčený z výkonu sudcovskej funkcie v uvedenej veci.

7. V zmysle Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie 1. 3. 2014 – 28. 2. 2015 (ďalej len „dodatok k rozvrhu práce“) veci pôvodne pridelené bývalým sudcom ústavného súdu Jánovi Auxtovi, Jurajovi Horváthovi a Jánovi Lubymu (ktorým skončilo funkčné obdobie) ako sudcom spravodajcom, ktoré neboli do 4. júla 2014 skončené prijatím konečného rozhodnutia pléna ústavného súdu alebo príslušného senátu ústavného súdu, prípadne odložením podania podľa § 23a zákona o ústavnom súde, boli s účinnosťou od 14. júla 2014 pridelené ostatným sudcom ústavného súdu. Predmetná sťažnosť bola pridelená sudcovi ústavného súdu Milanovi Ľalíkovi, ktorý je v súlade s dodatkom k rozvrhu práce členom I. senátu, a z tohto dôvodu túto vec prerokoval a rozhodol I. senát ústavného súdu.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07 a ďalšie).

9. Sťažovateľka sťažnosťou napáda postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 65/2012 a jeho uznesenie z 30. apríla 2013, ktorým tento ako dovolací súd odmietol dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 CoD 97/2010 z 30. decembra 2011.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

V súlade s čl. 48 ods. 2 prvou vetou ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

11. Podstatou námietok sťažovateľky smerujúcich voči napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je jej nesúhlas s postupom najvyššieho súdu, ktorý dovolanie odmietol ako

procesne neprípustné bez toho, aby skúmal opodstatnenosť v dovolaní uplatnených dovolacích dôvodov, čím porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože pri svojom rozhodovaní a vydaní napadnutého uznesenia nepostupoval v medziach zákonov. Podľa tvrdení sťažovateľky došlo v postupe súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu v konaní o umorenie listín k závažným procesným vadám (nedostatok totožnosti označenia umorovanej listiny, podielové listy s rozdielnou počiatočnou hodnotou), napadnuté rozhodnutia sú zmätočné a nevykonateľné, v dôsledku čoho bol najvyšší súd povinný dovolanie procesne pripustiť.

12. Sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu tiež namietala, že najvyšší súd porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že neprihliadol na vadu, že krajský súd rozhodnutím č. k. 12 CoD 48/03-39 z 26. septembra 2003 nerozhodol zákonným spôsobom o odvolaní spoločnosti PROFICONT, správcovská spoločnosť, a. s., voči rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 40 Ncd 190/03 z 12. marca 2003 – výzve na umorenie listín (pričom v doplnení sťažnosti z 15. augusta 2013 poukázala aj na suspenzívny a devolutívny účinok podaného odvolania), v dôsledku čoho uvedené uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť a nezačala plynúť lehota stanovená vo výzve tohto uznesenia.

Sťažovateľka postup všeobecného súdu označený v ústavnej sťažnosti a jej doplnku podanému ústavnému súdu považuje za taký, ktorým jej bola ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. Zo sťažnostných tvrdení sťažovateľky vyplýva, že ich vníma ako také, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. Sama sťažovateľka uvádza, že uvedenú námietku v dovolaní neuplatnila, v dôsledku čoho sa nestala predmetom prieskumu najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní.

V daných súvislostiach možno urobiť záver, že najvyšší súd nijakým spôsobom nepochybil, pretože v rámci dovolacieho konania nemal dôvod reagovať na také námietky, ktoré v dovolaní neboli sťažovateľkou uplatnené. Vzhľadom na uvedené ústavný súd

konštatuje, že nie je daná ani jeho právomoc na preskúmanie uvedenej námietky, v dôsledku čoho sa nestala predmetom prieskumu ústavným súdom.

13. Ústavný súd po preskúmaní dôvodov uplatnených sťažovateľkou a po oboznámení sa s konaním najvyššieho súdu a ním vydaného rozhodnutia konštatuje, že v jeho odôvodnení sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými dôvodmi dovolania v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o prípustnosti dovolania v danej veci. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že dovolanie posudzoval podľa ustanovenia § 239 OSP, keďže smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, a konštatoval, že nie je prípustné, pretože ho nemožno podriaďiť pod žiaden dôvod prípustnosti podľa uvedeného ustanovenia.

13.1 Dovolací súd sa tiež zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) OSP. So zreteľom na obsah dovolania a v ňom vytýkaný nesprávny postup okresného súdu a krajského súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či bola sťažovateľke v konaní odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f), t. j. či došlo k nesprávnemu postupu súdu, ktorý bol v rozpore so zákonom alebo iným všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka súdneho konania, ktoré mu platná právna úprava priznáva pre účely ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Najvyšší súd dospel k záveru, že s námietkami sťažovateľky, ktoré spočívajú v nedostatočnom označení umorovanej listiny, resp. s jej nedostatočnou individualizáciou sa vysporiadal odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom tieto námietky a ani bližšia identifikácia podielového listu (forma a podoba) uvedené vo výrokovej časti dovolaním napadnutej časti rozhodnutia odvolacieho súdu nemajú povahu vadného postupu súdu, následkom ktorého by sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) OSP, ani žiadnej inej vady vyplývajúcej z tohto procesného ustanovenia. Najvyšší súd poukázal na to, že náležitosti samotného podielového listu (§ 28 ods. 4 zákona č. 385/1999 Z. z.) nemožno celkom stotožňovať s náležitosťami návrhu na umorenie listiny (§ 1851 OSP),

z ktorého má vyplývať označenie skutočností spôsobilých odlíšiť ju od iných listín, a uzavrel, že v predmetnej veci návrh na začatie konania požadované náležitosti splňal.

13.2 Najvyšší súd sa vo svojom rozhodnutí zaoberal aj v dovolaní uplatnenými námietkami, že rozhodnutia súdov nižších stupňov sú nepreskúmateľné, vychádzajú z nesprávnych a neúplných skutkových zistení, z nesprávneho hodnotenia dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že ich posúdil podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu možno považovať za náležite odôvodnené, posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a závery o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané bolo vecou súdu, v dôsledku čoho nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 OSP, pričom takýto záver zaujal aj v prípade, ak súd nevykonal v priebehu konania všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu veci. Zhodne a s poukazom na prieskumný charakter dovolacieho konania vyhodnotil najvyšší súd aj sťažovateľkou namietané nesprávne hodnotenie dôkazov, ktoré podľa jeho záverov nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f). Ani táto námietka sťažovateľky, že v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k procesnej vade uvedenej v § 241 ods. 2 písm. b) OSP, nie je dôvodná a môže byť uplatnená len v procesne prípustnom dovolaní. Rovnako ani nesprávne právne posúdenie veci podľa § 241 ods. 2 písm. c) samo osebe nezakladá prípustnosť dovolania. Keďže sťažovateľka uplatnila uvedený dovolací dôvod v dovolaní, ktoré nie je prípustné, najvyšší súd neskúmal správnosť právnych záverov uznesenia krajského súdu. Súhrne tak najvyšší súd dovolanie odmietol, pretože dospel k záveru, že nie je procesne prípustné a nezaoberal sa už opodstatnenosťou uplatnených dovolacích dôvodov.

14. Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd jej neposkytol právnu ochranu, pretože v dovolacom konaní nezrušil, napriek procesným vadám potvrdzujúce uznesenie krajského súdu, na základe ktorého súd k jej farche umoril podielové listy.

Sťažovateľka namieta okrem porušenia čl. 46 ods. 1 aj porušenie čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy, avšak toto bližšie nezdôvodňuje.

Sťažovateľka nenamieta porušenie svojich práv uznesením krajského súdu, hoci jej to judikatúra ústavného súdu umožňuje (III. ÚS 206/2004, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 192/2010, III. ÚS 164/2011).

15. Pôdorys, na ktorom možno ústavnú sťažnosť prerokovať, je oproti predmetu konania na krajskom súde a okresnom súde zúžený dovolacím rozhodnutím, tým, akú má kompetenciu najvyšší súd v konaní o dovolaní, a referenčnou normou, ktorú sťažovateľka namieta. Uvedené je aj výrazom ochrany druhej procesnej strany – navrhovateľa v pôvodnom konaní o umorenie listín.

16. Ústavný súd po podrobnom oboznámení sa s celým spisovým materiálom súvisiacim s vecou, konaním okresného súdu aj krajského súdu a predovšetkým po preskúmaní sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zistil, že právna situácia vychádzajúca zo zložitých vzťahov, množstva opravných prostriedkov a z toho, že je napadnuté len uznesenie najvyššieho súdu, je v podstate taká, že ústavný súd by mohol kasačne zasiahnuť len vtedy, ak by uznesenie krajského súdu malo také silné procesné záťaž, že by ústavný súd musel donútiť najvyšší súd, aby takéto rozhodnutie zrušil. Tie námietky, ktoré uvádza sťažovateľka pred najvyšším súdom, však nespádajú pod zmätočný dôvod odňatia možnosti konať pred súdom. Ak ďalej zúžime otázku na procesnú arbitrárnosť, resp. odôvodnenosť rozhodnutia najvyššieho súdu, teda či bolo odôvodnenie najvyššieho súdu adekvátne a navyše či krajský súd dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, zisťujeme, že najvyšší súd sa síce odvoláva na rozhodnutie sp. zn. R 111/98, ktoré taký prieskum vylučuje, následne však rozhodnutie krajského súdu preskúmava. Jeho činnosť tak bola v prospech sťažovateľky, takže sa ňou nie je potrebné viac zaoberať. Z hľadiska kritérií na odôvodnenosť rozhodnutia je podľa názoru ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu a sprostredkovane aj krajského súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním

a sťažovateľkou označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už o ďalších nárokoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015